

İlqar RƏSUL

GİTARA

Hekayə

Hər şey gözənilmədən oldu. Qəfildən yəni. Ovaxtadək alan bir yana, heç mənə baxan da yox idi...

O qədər laqeyd idi ki, bu məmləkətdə hamı mənə, hərdən düşünürdüm, axı mən burada nə gəzirəm? Kim getirib çıxardıb məni buraya? O qədər öyrəşmişdim ki, lazımsızlığımıza, dükanla təşrif gətirən olanda, o biri alətlər kimi, içimdə qurcalanıb gələni təpədən-dırnağa süzməyə də həvəsim qalmamışdı. Bilirdim ki, başqasına görə gəlib. Elə də olurdu. Hər kəs içəri girən kimi keçirdi öz istədiklərinin qarşısına, baxırdı, seçirdi, sövdələşib götürürdü, gedirdi. O saat da digərlərinin pıçhapıçı başlayırdı: nə olsun bizə baxmadı, bizi seçmədi, gün hələ yenicə başlayıb, bizim də sahibimiz gəlib çıxar.

Elə də olurdu, axşamacan kimlərsə gəlir, nələrsə seçib götürür, alıb aparırdılar. Gedənlər qalanlara tezliklə yaxşı sənətkara qismət olmağı arzulayırdılar. Gün ərzində ən azı dörd-beş belə vidalaşma olurdu. Mənsə bütün bunlara seyrici qalırdım. Nə dükanla gələnlərdən ümidverici bir baxış görür, nə də gedənlərdən xoş arzu eşidirdim. Bir gün O gəldi. Hündür boyu, az qala çiyninə düşən qara, dağınıq saçları, səliqəsiz görkəmi ilə qapıdan içəri girən kimi, düz üstümə yeridi. Qarşımda dayanıb diqqətlə mənə baxdı, baxdı, qəfil gəldiyi kimi də, çıxıb getdi. Davranışından, baxışından ağıllı-başlı adama oxşamırdı. Biz az da dəlilləri xatırladırdı. O gedən kimi pıçhapıç başladı: bu kim idi belə, heç bizə sarı baxmadı da. Dəlidi əşşi, fikir verməyin...

Düzü, pıçhapıçlardan pis olmuşdum. "Min ilin başında kimsə gəlib sənə baxsın, o da belə, dəlinin biri"- düşünürdüm. Amma içimdə bir sevinc də gizlənirdi: İlahi, necə məhəbbətlə, ehtirasla baxırdı mənə. Sanki əlinə keçsən, bağrına basıb sümüklərimi sındıracaqmış kimi.

Bir həftə sonra yenə gəldi. Yenə də keçəndəki kimi. Nə ona yaxınlaşıb bir istəyi olub-olmadığını soruşan sahibimizə məhəl qoydu, nə də başqalarına baxdı. Düz gəlib qarşımda dayandı, sanki gözələrini mənə yox, hansısa məbədə dikibmiş kimi heyran-heyran baxdı, baxdı, əlini uzadıb barmaqları ilə xəfifcə simlərimə toxundu. Barmaqlarının təması içimdən səhrili bir səs keçirdi. Məndə elə səs olduğunu heç bilmirdim. Sanki min ilin doğmasını sığılı keçdi üzərimdən. Sığalladı, qoxulaymış kimi üzünü lap yaxınıma tutdu, tutdu, aralanıb kənardan yenə baxdı, çıxıb getdi. Əslində istəmirdim o cür hərəkətlər ələsin. Bilirdim ki, kənardakılar onun hər hərəkətinə fikir verirlər. Gedən kimi yenə başlayacaqlar - dəlidi, hiss olunur ki, pulu da yoxu - deyib, pıçıldamağa. Elə də elədilər, bir neçə gün mövzu ancaq o oldu. Xətrime deyirdi, istəmirdim onun haqqında elə desinlər, amma dillənə də bilmirdim, çünki adam doğrudan da bura gələnlərin heç birinə oxşamırdı. Pulunun olmadığını mən də hiss etmişdim düzü, amma yenə də çox ümidləndirmişdi məni...

Ta bir də gəlmədi. Yavaş-yavaş unuduldu. Yenə hər şey əvvəlki məcrasına qayıtdı. Yəni mən gəlmələrə, getmələrə, vidalaşmalara, arzulaşmalara seyrici oldum. İçimdə yaranan xırdaca ümid də yox olub getdi.

Qışın son günləri idi. Bayırda gözəl hava vardı. Pəncərələrdən içəri dolan günəş bizi əməllicə isidirdi. Nahar vaxtı idi deyə hamı mürgüləyirdi. Bilirdik ki, günün bu vaxtı qapıda "nahar fasiləsi" adlı lövhə asılır və o götürülməyincə heç kim dükanla təşrif gətirmir. Birdən qapı döyüldü. Sahibimiz "axı nahar fasiləsidir" deyib, gileylənə-gileylənə qapıya getdi. Belə hal çox az-az olsa da, arada yasanırdı. Və sahibimiz gedib qapını açır, "saat ikiden sonra gəlin" deyib yenə bağlayırdı. Bu dəfə nədənsə, elə demədi, əksinə, qapını açan kimi ayrıca canfəşanlıqla, "nə xoş təsadüf, buyurun maestro, keçin içəri" deyib, kə-

nara çəkildi. İçəridəkilərin yuxusu qaçdı, hamımız həvəslə qapıya diqqət kəsildik. Bir anın içində anlamışdıq ki, gələn kimdirsə, çox mötəbər adamdır. Dükanla uca boylu, parıldayan qara saçları arxaya darıtmış, şıx geyimli ahıl bir kişi daxil oldu. Hamı içində qurcalanırdı. Belə birinin hansımızısı alıb aparması, hər birimizin xəyal etdiyi xoşbəxtlik olacaqdı onunla gedən üçün. Hamı ona zillənib qalırdı ki, gözənilmədən arxasınca həmin o cavan oğlan- mənim heyranım da içəri girdi. Aralıdan əlini uzadıb məni nişan verərək "maestro" adlanana nəşə dedi. Dükanda hamı təəccüblə mənə baxırdı. Lap yaxına gəldilər, qarşımda dayanıb baxdılar, baxdılar, maestro məndən gözünü çəkmədən sahibimizlə sövdələşdi. "Deyəsən bəxtim açılıb"- düşünürdüm ki, heyranım məni divardakı dayaqaların üzərindən götürdü, bağrına basıb səsimi yoxladı və çevrilib qapıya sarı



yeridi. Özü ilə aparırdı məni. Necə çaşmışdımsa, qalanlarla sağollaşa, nələrsə arzulaya bilmədim.

Beləcə, mənim bu yad məmləkətdə qızıl dövrüm başladı. Onun sayəsində tezliklə hamı tanıdı məni. Bütün toylarda, el şənliklərində, konsertlərdə yuxatırı başa keçirildim. Dükandakı qonşularımı da tez-tez görürdüm. Onların ən məşhurları belə, məndən sonra yer alırdılar mərasimlərdə. Televizorda tez-tez məni göstərdilər. Böyük konsert zalları belə mənsiz başlamadılar öz proqramlarını. Üstümə etək-ətək pullar tökülürdü el şənliklərində...

Mən çox xoşbəxt idim. Bilirdim ki, bu məşhurluğu mənə gətirən özüm yox, onun məharətiydi. Və buna görə ona minnətdar idim. Düzdür, bəzən nəşə xoşuna gəlməyendə alacağı puldan da keçib toyu, konserti yarımcıq qoyaraq getməyi, böyük-böyük adamlar arxasınca düşüb nə qədər xahiş etsələr belə, geri qayıtmamağı və bununla məni üzməyi də var idi. Amma o bunu dəlilikdən etmirdi. Yox, o dəli deyildi. Dükandan ayrıldığım ilk günlərdən anlamışdım bunu. O bir dərviş idi. Pulu, var-dövləti, maddi nemətləri, bütövlükdə bu dünyanı eyninə almayan, öz dünyasını yaradıb onun içində yaşayan dərviş...

Uzun illər bir yerdə olduq. Heç ayrılmadıq. Çətin, ağır günlərimiz də oldu. Amma heç nə birgə xoşbəxtliyimizə xələl gətirə bilmədi.

Hərəmiş öz könlümüzə xoşbəxt idik birlikdə. Bir gün o daha olmadı. Ayrılıq bizi də ayırdı və mən onsuz qaldım. Amma bu ayrılıq məni bir vaxtlar musiqi alətləri dükanında divardan asılıb qaldığım qədər kimsəsiz etmir. Bütün bu illər ərzində ikimiz birlikdə o qədər bizlər yaratmışıq ki, bundan sonra mənim bu məmləkətlə doğmalığıma çətin ki, kimsə, nəşə yadlıq gətirə bilsin. Amma əlbəttə ki, bu doğmalığa mənim yox, onun varlığının səbəb olduğunu da yaxşı bilirəm...

...Hə, az qala unuducaqdım: o vaxt dükanda içimdən keçən naməlum, səhrili səs doğrudan mənim səsim deyilmiş, onun ürəyinin səsi imiş. Bunu sonralar, hər dəfə onun sinəsinə sıxıldığımda anladım. İndi bütün gitaralarda o səşə oxşar səslər var. Adına da "Rəmiş barmaqları" deyirlər...

**Bakı,
aprel 2021**